

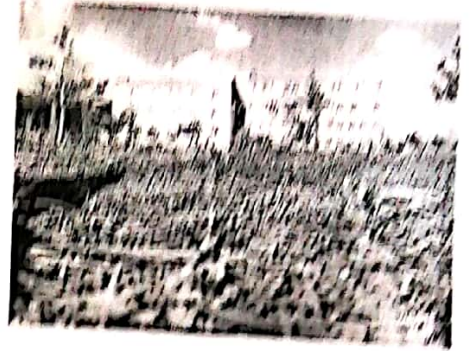
TENEFÜS

ÇEMELİ Anadolulu Teneffüs Aylık Öğrenci Dergisi

NELER OLUYOR?

- ✓ Daha önceki 11. Sınıflar stikistikleri kapsamında bu ay stresli kitlesiz yaptırılmıdır. 11. A sınıfı kardeş okulumuz olan T.A.U.'a ziyarette bulunduk. Bakın bu hafta ziyaret zorunludur, incesel muhabbet 🍷
- ✓ Kardeş okulda yapılan voleybol turnuvası başarıyla sonuçlandı. Futbol kulübümüzün de katılımıyla başarılı bir şekilde sonuçlandı. Futbol kulübümüzün de katılımıyla başarılı bir şekilde sonuçlandı.
- ✓ Meslek İhtiharımız olan güreşçi arkadaşlarımızın aldıkları gibi EÜC A Halkın ve HAYİTİLERİ Ümit gururumuz oldu. Bu arkadaşlarımız da başarılı oldukları gibi EÜC A Halkın ve HAYİTİLERİ Ümit gururumuz oldu. Yunus Hoca'nın da dediği gibi "Halkın ve HAYİTİLERİ Ümit gururumuz oldu."
- ✓ Öğrencilerimiz düzenlenen futbol turnuvasında okulumuz kız futbol takımı başarıyla mücadeleleri sonucu başarılı oldukları oldu. Kendilerini Allahın hocasıyla buluşturdular. İncelikle sızan kapıları takımlarına başarıyla kapattılar diyerek nice başarılar aldılar.
- ✓ 12'leri için her gün sayın son başarıyla devam ediyor. Halkın ve HAYİTİLERİ Ümit gururumuz oldu. Kendilerini Allahın hocasıyla buluşturdular. İncelikle sızan kapıları takımlarına başarıyla kapattılar diyerek nice başarılar aldılar.

PEKİLE

HAZIRLAYAN
Necdet YILDIRIM

HAZIRLAYAN
Gülşah ZAKIR

ZAMIN SPOTU

AYIN KİTAP ÖNERİSİ

Bu ayki kitap önerimiz okulumuzun birinci hocası Mustafa Kemal AKYÜZ den. Kızılderili Halkının Aslı Uğur'un Avcısı... Hoca'nın bu kitabı stikistikleri bulmasının ama istediği her kitabın tamamıyla geçiş bir kitlesiz dayanmaz.

"Bu kadar mutlu olmama senden bir şey alacakları zaman istin veriler yalınca."

HAZIRLAYAN: Rüya DAL

KADRONUZ

Bizi TAKIP EDİN 📌📌📌

INSTAGRAM:

@.d.1 = teneffus = gaza tene

TENEFÜS

Çameli Anadolu Lisesi Aylık Öğrenci Dergisidir

HAFTANIN RÖPORTAJI

Bu haftaki röportaj köşemizin konuğu, Okulumuzun sevilen Edebiyat Öğretmeni Sayın Canan Şenol. Bakalım Canan Hocamız bu samimi sohbetimizde bize neler neler anlatmış...

Hocam, üniversite yıllarınızda evde mi, yoksa yurttaki yaşamınız? Var mı bununla ilgili bir anınız?

Üniversite 2. Sınıfın sonuna doğru bir şatoda kaldığım doğrudur. Şato dediysem abartı tabii, taş konak diyelim. Tarihi Muğla evlerinden iki katlı, dört odalı, sonndan eklemeli mutfak ve neredeyse salon büyüklüğünde bir banyo. İkinci kata çıkan döner, ahşap merdivenler ve burada sırtı kaçmış büyük bir ayna. Evde kaldığımız ilk gece arkadaşım Hülya ile aynı rüyayı gördük, çok korkunçtu. Daha korkunç olan, bir cümle ben söylüyorum bir cümle Hülya. Birebir aynı rüyayı görmüştük. Sonrasında Hülya'nın odasında ahşap, gizli bir kapak bulduk. Kapağı korkarak kaldırdık. Işık tutup içine baktık. Kablolar, koliler, hortunlar... Allah ne verdiyse... Dört odalı devasa evimizde o saatten sonra Hülya iki ay boyunca hep benim yanımda yattı. Ev bizi birbirimize hapsetti anlayacağınız. Sonra bu "perili köşk"ten taşındık.

Sizin değerli olan aklunuzla vakit nasıl geçiyor? Öğretmen bir anne olarak derslerine yardımcı oluyor musunuz mesela?

"Terzi kendi söküğünü dikemez" ya da "Mum dibine ışık vermez" desem... Ben onun annesiyimmişim, öğretmeni değilmişim. Bu ayrımı yapmam gerekiyormuş. Bunları bana Poyraz diyor. Dolayısıyla ben de çocuğumu Türk eğitim sistemine emanet ediyorum. Birlikteyken genelde geçeriz, film izleriz, insan tahlilleri yaparız. Bol bol da hayal kurarız...

Öğrencileriniz size nasıl davranmalı? Ne yaparlarsa mutlu olur, ne yaparlarsa sinirlenirsiniz?

Öğrenci ya da diğer insanlar fark etmez. İlk şart hepimiz için "saygı" bence. Saygının olmadığı hiçbir koşulda sevgi yetişmez. Çok çalışırlarsa, bir hedefleri olursa ve çok kitap okurlarsa tabii ki mutlu olurum. Özellikle kitap okuyan öğrencilerime ayrı bir sempati beslediğim doğrudur. Çünkü onlar için sevmiyorum, gelecekleri için. Biz burada bir yıl, iki yıl varız belki, sonra yokuz. Ama kitapları rehber edinmiş çocuklar, biliyorum ki öneliminde ne kadar zorlu bir hayat olursa olsun, ellerindeki fenerle yollarını aydınlatabileceklerdir.

Ritmik ya da düzensiz tekrar eden kalem çıtıtlama, sıraya vurma, ayakla ses çıkarma gibi seslere takıntılıyım. Ders anlatırken bunlar konsantrasyonumu bozuyor. Bunu ısrarla tekrar eden öğrencilere sinirlenbilirim. Onun dışında sınırlarım için sadece bir "sınır" sorunu...

Bir gün Muğla Üniversitesi'nin öğrenci sarayında arkadaşım Hülya ile yemek yiyoruz. Karşı masada oturan bir adam -sonradan öğrendik ki üniversitenin basketbol antrenörümüş- kalkıp yanımıza geldi. "İki gün sonra basketbol antrenmanı var lütfen gelin" diye bize neredeyse yalvardı. Hülya'nın boyu 1.55 bu arada. "Tamam" dedik. Vardık, gittik. Hoca nasıl sevindi anlatamam. İndik sahaya. Ben topu atarım tutamam. Tutarım, atamam... Hülya desen gavur gibi basket oynar. Hocanın suratına bakarım, borsada kaybeden iş adamı gibi. Velhasıl sportif bir yeteneğim maalesef yok. Hoca için büyük hayal kırıklığı oldum, orası başka. Basket hayatım o bir saat içinde bitti. Zayı olmuş bir 1.78'lik boyum var anlayacağınız. Günlük hayatta perde takmaktan başka faydasını görmedim açıkçası.

Hocam çok cool bir yapınız var. Bu doğuştan mı gelen bir şey? Yoksa bir şeylerden ya da birlerinden mi etkilenerek sonradan oluştu bu tavrınız?

Ben ailenin ilk çocuğuyum. Kardeşlerimin sorumluluğunun çoğu zaman üzerimde olması beni küçükken bile "büyük" yaptı. Bir de yetiştiriliş tarzı olabilir. Babam "civık" kızları sevmezdi. "Cool"luktan ziyade gözlemci diyebiliriz. Ya da kendim için kendi şahsi kimlik tanımım: "Kabuklu deniz hayvanı". Dıştan sert ama içten hiç te öyle değil. Ne bileyim belki de bir savunma, hayatın zorluklarına karşı savunma mekanizmasıdır. Aman Allah'ım ne yaptım ben? Şimdi korunamayacağım.

HAZIRLAYAN

Melahat AKA

Öğrencilerin aklında sizlerle ilgili tek bir soru var hocam. Geçmişte basketbol oynadınız mı? Bunun uzun boyunuza bir katkısı var mı?